

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL TÂRGU MUREȘ

SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Cod ECLI ECLI:RO:CATGM:2026:005.000169

Dosar nr. 4809/102/2024

Nr. de înregistrare ca operator de date cu caracter personal - 3132

DECIZIA Nr. 169/R

Ședința publică din 21 ianuarie 2026

Completul constituit din:

PREȘEDINTE C M

Judecător A T

Judecător M F

Grefier M C

Pe rol se află judecarea recursului declarat de către pârâtul CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI TÂRGU MUREȘ, cu sediul în Târgu Mureș, Piața Victoriei, nr. 3, jud. Mureș, cod poștal 540026, împotriva Sentinței nr. 444 din data de 4 iunie 2025, pronunțată de Tribunalul Mureș, Secția contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr. 4809/102/2024.

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă pentru recurentul-pârât Consiliul Local al Municipiului Tg. Mureș prin Directorul Executiv al Direcției Poliția Locală Tg. Mureș, consilier juridic M E -A, pentru intimatul-reclamant Prefectul Județului Mureș, consilier juridic B S, intimatul-intervenient C C -G personal, identificat cu CI seria nr. L A -I, identificată cu CI seria nr. personal și asistată de avocat B C, iar pentru intervenienți: B P, M C -Ș și S E, avocat C R I.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care arată că, la data de 19 ianuarie 2026, prin e-mail, intervenientul C C -G a depus concluzii scrise (f. 138-142), iar la data de 20 ianuarie 2026, prin e-mail, intervenienta L A -I a depus concluzii scrise (f. 143-148).

Curtea reține că la termenul anterior cauza a fost amânată pentru citarea intervenienților B P, M C -Ș și S E.

Curtea, constată că prin notele depuse la dosar, se solicită a se pune în discuție clarificarea cererii de intervenție formulată de către B P, M C -Ș și S E, respectiv se susține că intervenția nu ar fi accesorie ci principala.

Curtea pune în discuția părților cererea de intervenție formulată în recurs și calificarea acesteia.

Reprezentanta intimatului-reclamant Prefectul Județului Mureș susține că cererea de intervenție nu este o intervenție accesorie, deoarece nu justifică un interes comun cu cel al pârâtului ci un interes individual și distinct de apărările formulate de Consiliul Local al Municipiului Tg. Mureș.

Reprezentanta convențională a intervenientei L A -I arată că formulează aceleași concluzii, în sensul în care singurul interes al intervenienților B P, M C -Ș și S E, este de păstra drepturile așa cum au fost ele locute. Prin urmare, aceștia nu prezintă un interes.

Reprezentanta recurentului-pârât Consiliul Local al Municipiului Tg. Mureș, apreciază admisibilă cererea de intervenție accesorie, această cerere fiind o cerere accesorie.

Reprezentanta convențională a intervenienților B. P. M. C. -Ș și Ș. S. -E, arată că s-a formulat o cerere de intervenție accesorie, consideră că sunt îndeplinite prevederile art. 61 alin. 1 și 3 Cod procedură civilă. Menționează că cei trei intervenienți justifică și un interes propriu, evident, aceasta fiind una dintre condițiile de a fi parte în proces. Interesul vizat este legat de faptul că posturile acestora suferă modificări ca urmare a anulării deciziei de aprobare a organigramei.

Ar putea fi în discuție calificarea ea și cerere de intervenție principală, dacă cei trei intervenienți ar urmări un drept propriu care să fie potrivit tuturor celorlalte părți din proces respectiv Prefectul Județului Mureș, Consiliul Local al Municipiului Tg. Mureș, Poliția Locală Tg. Mureș. Or, nu este cazul, deoarece intervenienții vin pentru a sprijini apărarea Consiliul Local al Municipiului Tg. Mureș prin Direcția Poliția Locală Tg. Mureș în sensul că această organigramă este emisă în mod legal.

În ceea ce privește cererea formulată, Curtea reține că dispozițiile art. 61 Cod procedură civilă permit a se face distincția între intervenția principală și intervenția accesorie, dar nu din perspectiva noțiunii de interes, interesul fiind o condiție pentru a interveni în orice proces, și pe care trebuie să o justifice orice persoană care dorește să devină parte în proces, indiferent că este intervenient principal sau accesoriu. Existența unui interes propriu, pentru a interveni în proces, este o condiție de admisibilitate a cererii de intervenție, și se pune în discuție la momentul la care se discută admisibilitatea în principiu a intervenției.

Distincția, astfel cum rezultă din dispozițiile art. 61 Cod procedură civilă, se face în funcție de faptul că se solicită sau nu către intervenienți, un drept propriu, fie că acest drept este subsumat chiar dreptului invocat prin cererea de chemare în judecată fie că este strâns legat de acesta. În cazul de față, prin intervenția denumită accesorie dar și în raport de cuprinsul cererii, nu se poate deduce că părțile care doresc să aibă calitatea de intervenienți principali recurs respectiv că ar solicitat obținerea unei hotărâri prin care să li se recunoască un drept propriu, dedus judecătii. Practic, nu are loc o lărgire a cadrului procesual din perspectiva obiectului și nici nu se solicită de către intervenienți recunoașterea dreptului în favoarea lor. Ceea ce se solicită este menținerea HCL atacată în prezenta cauză, din perspectiva unui interes propriu, care derivă din faptul că această hotărâre de consiliu local produce, în sens larg, efecte și asupra intervenienților.

Reținem așadar că este formulată o cerere de intervenție accesorie iar față de cuprinsul acesteia nu este nici un motiv ca instanța să procedeze la o recalificare a cererii ca fiind greșit intitulată. Prin urmare se pune în discuție admisibilitatea în principiu a cererii de intervenție accesorie, conform dispozițiilor art. 64 Cod procedură civilă.

La interpelarea instanței toate părțile prezente arată că nu se opun pe admisibilitatea în principiu a cererii de intervenție formulate de către intervenienții B. P. M. C. -Ș și Ș. S. -E.

Față de prevederile art. 64 Cod procedură civilă, Curtea reiterează că intervenienții accesorii B. P. M. C. -Ș și Ș. S. -E se referă la un interes propriu în această cauză. Curtea constată admisibilitatea în recurs a cererii de intervenție accesorie având în vedere și dispozițiile art. 63 alin 2 Cod procedură civilă, care prevăd explicit că se poate formula o asemenea cerere, inclusiv în căile extraordinare de atac.

Reținem în egală măsură că, în judecata la fond, prin Încheierea de ședință din data de 12 decembrie 2024, instanța de fond a încuviințat în principiu o cerere de intervenție accesorie formulată de către alte persoane, în considerarea faptului că asupra acestora se răsfrâng efectele hotărârii de consiliu local atacate.

Acea încheiere nu a fost criticată în recurs, iar aspectele privind existența unui interes și posibilitatea de a avea calitatea de intervenienți accesorii în acest proces, au intrat în putere de lucru judecat. Intervenienții accesorii în recurs, aflați în situație similară, se pot prevala de

efectele acestei dispoziții, astfel încât și din această perspectivă reținem îndeplinite condițiile de admisibilitate a cererii.

Prin urmare, Curtea încuviințează în principiu cererea de intervenție accesorie formulată de intervenienții B P , M C -Ș și Ș S -E și constată că au calitatea de parte în această cauză.

La interpelarea instanței reprezentanta convențională a intervenienților accesorii B P , M C -Ș și Ș S -E , avocat C R I își indică domiciliul procesual ales la Cabinet avocat C R I din Tg. Mureș, jud. Mureș, persoana împuternicită cu primirea corespondenței fiind avocat C R I

Reprezentanta convențională a intervenienților accesorii B P , M C -Ș și Ș S -E depune la dosar facturile seria FMRI nr. 2104/13.11.2025, seria FMRI nr. 2105/13.11.2025 și seria FMRI nr. 2106/13.11.2025, în cuantum fiecare de către 1210 lei, reprezentând dovada cheltuielilor de judecată. De asemenea, solicită a se încuviința înscrisurile care au fost anexate cererii accesorii.

De asemenea, reprezentanta convențională a intervenientei L A I depune la dosar Factura CAB 0192/20.01.2026, în cuantum de 1000 Ron la care este anexat confirmare tranzacție, reprezentând dovada cheltuielilor de judecată.

Curtea încuviințează înscrisurile anexate cererii de intervenție ca fiind relevante prin prisma considerentelor pentru care instanța a încuviințat cererea de intervenție accesorie și subliniază că nu s-a contestat de către niciuna dintre părți, faptul că intervenienții accesorii ar fi vizați indirect de HCL atacată.

La interpelarea instanței reprezentanții părților prezente arată că nu mai de formulat alte cereri.

Nemaifiind formulate alte cereri, Curtea declară închisă faza dezbaterilor și acordă cuvântul asupra recursului.

Reprezentanta recurentului-pârât arată că atât pentru Consiliul Local al Municipiului Tg. Mureș, cât și pentru Poliția Locală Tg. Mureș, pe lângă motivele de recurs invocate prin cererea de recurs va sintetiza, pe scurt, faptul că Hotărârea nr. 90/2024 a Consiliului Local Tg. Mureș a fost adoptată în condițiile Legii nr. 196/2023, fiind argumentat și în fața primei instanțe pe larg, faptul că, s-au desființat funcțiile de șef birou, fiind obligatoriu a se face reorganizare conform cerințelor prevăzute de Legea nr. 296/2023. Într-adevăr legiuitorul a dat o posibilitate și nu a obligat la transformarea posturilor de șef de birou în șef de serviciu, condiționând însă de trei factori esențiali, normativul funcțiilor de conducere care au fost impuse de 8%, normativul serviciului de 10+1 posturi, reducerea cheltuielilor cu salariile, aspecte de care nu s-a ținut cont nici în prima instanță și faptul că, trebuia să pună în executare până la data de 30 iunie 2024.

Menționează că HCL nr. 90/2024 a fost adoptată cu respectarea art. XVII și XVIII din Legea nr. 296/2023, însă a fost notificată de către Prefectul Județului Mureș cu privire la art. XXIII din același act normativ, care însă nu se aplică recurentului, și, care se referea exclusiv la instituțiile din subordinea Ministerului de Interne care fac parte din Sistemul Național de Apărare și Ordine Publică și Siguranța Națională, nefăcând parte din acest sistem. Ca urmare a atacării acestei hotărâri de către Prefectul Județului Mureș, trebuia să se adopte Hotărârea nr. 221 pentru a funcționa instituția recurentă pe perioada în care această hotărâre nr. 90/2024 a fost suspendată. Menționează că prin Hotărârea nr. 221 s-a respectat întocmai ceea ce s-a atacat prin cererea de chemare în judecată iar ceilalți doi șefi de serviciu, pentru care a fost atacată hotărârea, au fost puși pe funcția de execuție. Pentru acest motiv ei sunt intervenienți, pentru că aceștia au fost puși pe funcția de execuție, neprimind drepturile salariale de șef de serviciu, ci de funcție de execuție toți patru.

Menționează că Hotărârea nr. 221 nu a fost atacată, și ca și instituție, a funcționat dar toți șefii de birou desființați au fost puși pe funcția de execuție până la soluționarea Hotărârii nr. 90/2024. În funcție de ceea ce va hotărî instanța, se vor acorda sau nu drepturile salariale, ceea ce deja s-a acordat intervenientului C. C. -G. care a avut câștig de cauză la una dintre decizii emise de Poliția Locală Tg. Mureș și căruia i s-au acordat drepturile aferente pe o funcție care nu există.

Menționează că acesta este motivul pentru care s-a formulat și cererea de intervenție și unul dintre intervenienții accesorii, M. C. -Ș. era șef de serviciu peste patru birouri. Or dacă ar fi fost obligați de către instanță să transforme șefii de birou în șef de serviciu acest șef de serviciu care era din totdeauna rămânea fără oameni.

În concluzie solicită admiterea recursului astfel cum a fost formulat, fără cheltuieli de judecată, atâta timp cât recurentul-pârât a pus în executare dispozițiile Legii nr. 296/2023.

Reprezentanta convențională a intervenienților accesorii B. P. M. C. -Ș. și Ș. S. -E. arată că susține recursul formulat de Consiliul Local al Municipiului Tg. Mureș. În completare, punctează aspecte care vizează nelegalitatea hotărârii recurate, respectiv motivarea hotărârii instanței de fond se bazează pe câteva texte de lege care converg în aceeași direcție, cea prevăzută de art. 18 din Legea nr. 296/2023 și anume că trebuia să se ofere posibilitatea, intervenienților de la fond, de a ocupa o funcție publică superioară vacantă. Instanța a citat acest text de lege, însă concluzionează direct că intervenienților de la fond trebuia să li se dea posibilitatea ocupării acestor funcții superioare. Or, întrucât nu avem nicio analiză pe text aplicată la situația intervenienților și la situația de fapt nu există nici un considerent care să arate clar de ce instanța de fond a eliminat alte apărări formulate în cauză, susținând că hotărârea este nemotivată sub acest aspect.

Pe de altă parte, cheia rezolvării acestei spețe este dată de această noțiune, funcție publică vacantă ierarhic superioară vacantă. Vacanța funcției presupune ca la momentul la care se face numirea pe posturi acea funcție să fie liberă și nu să fie ocupată de alte persoane sau să nu fie în situațiile cealalte, prevăzute de lege, în care se poate promova o persoană care a ocupat anterior funcția sau era deja pe post.

Intervenientul accesoriu M. C. -Ș. anterior reorganizării era deja pe funcția de șef serviciu ordine publică, această funcție s-a păstrat fără modificare, nu s-a modificat nici măcar denumirea serviciului, a rămas ca atare, șef serviciu ordine publică, acesta păstrându-și exact aceeași funcție. Nu exista nici un motiv ca acest post să fie scos la concurs, deoarece nu exista post vacant. Deci, M. C. -Ș. îndeplinea toate condițiile legale pentru a rămâne pe loc pentru această funcție. Serviciul de ordine publică practic a fost micșorat, respectiv din structura sa au fost eliminate două birouri. S-a păstrat Biroul 1 și 2 Ordine publică incluse în structura acestui serviciu existent și au dispărut funcțiile de șef birou 1 și 2, dar nu a existat nici un motiv pentru ca șefilor acestor birouri să li se ofere spre ocupare, indiferent sub ce modalitate funcția de șef serviciu ordine publică.

De asemenea, situația celorlalți intervenienți, respectiv cazul intervenientului B. P., acesta ocupa funcția de șef Birou 2 Ordine Publică, unde erau atribuții specifice de proximitate iar acest birou a fost transformat în Serviciu proximitate. Evident că trebuia oferită funcția ocupantului postului anterior pentru că de fapt aici este o schimbare de denumire și de subordonare. Deci, nu era vacantă nici această funcție.

În ceea ce privește intervenientul Ș. S. -E. care anterior reorganizării ocupa postul de șef birou intervenție, și în acest caz Biroul intervenție s-a transformat în Serviciu intervenție, pentru că era o dispoziție legală care obliga la dispariția acestor birouri. Era evident că acestuia să i se ofere postul respectiv. Deci, niciunul dintre cele trei posturi nu erau vacante la momentul reorganizării.

Sub acest aspect al interpretării greșite a normelor legale și al neînțelegerii mecanismului și al noțiunii de funcție vacantă superioară, consideră că este incident și motivul de casare prevăzut de punctul 8 din art. 488 Cod procedură civilă.

În esență, apreciază că acestea sunt motivele principale de nelegalitate și la care adaugă faptul că, instanța de fond, a făcut sumar o analiză și consideră că nu era necesar desființarea a două birouri. Or, acest aspect nu ține de nelegalitatea actului administrativ atacat, ține de oportunitate. Acest aspect revine exclusiv în atribuția emitentului actului administrativ atacat.

În concluzie, solicită admiterea recursului, cu cheltuieli de judecată astfel cum au fost depuse la dosar.

Reprezentanta intimatului-reclamant Prefectul Județului Mureș solicită respingerea recursului formulat de recurentul-pârât Consiliul Local Tg. Mureș, apreciind legală și temeinică hotărârea primei instanței prin care a fost anulată Hotărârea de Consiliu Local nr. 90/2024. Susține că prima instanță în cadrul hotărârii pronunțate a indicat în mod corect normele de drept material incidente în cauză, respectiv dispozițiile art. 23 din Legea nr. 296/2023 și dispozițiile art. 518 Cod administrativ fiind motivată corect și complet, a aplicat în mod corect aceste norme de drept material, explicând și arătând starea de fapt relevantă în speță, precum și raționamentul pentru care s-a adoptat această soluție.

Reprezentanta convențională a intervenientei L A -I solicită respingerea recursului și obligarea recurente la plata cheltuielilor de judecată. În ceea ce privește motivul de recurs prevăzut de dispozițiile art. 488 alin. 1 punct 6 Cod procedură civilă în dezacord cu cele susținute de către recurentă, susține că instanța de fond a făcut o analiză a modalității în care au fost respectate dispozițiile art. 18 din 23 din Legea nr. 296/2023 și a art. 518 din Codul administrativ. Mai mult, s-a raportat la întreaga documentație care a fost depusă la dosarul cauzei. Cu prioritate solicită a se observa Raportul de specialitate nr. 82362/29.12.2023. Totodată solicită a se observa că instanța de fond a făcut și o analiză cu privire la modalitatea în care au fost respectate principiile aplicabile în speță, respectiv atât acela al transparenței, cât și a criteriilor obiective în ceea ce privește modalitatea de reorganizare a funcțiilor de conducere din instituție. Cu privire la autoritatea de lucru judecat a încheierii privind admiterea cererii accesorii arată că și-a exprimat punctul de vedere în sensul în care, nu a fost atacată odată cu fondul, astfel că nu va mai face mențiuni cu privire la acest aspect.

În ceea ce privește condițiile impuse de prevederile Legii nr. 296/2023, subliniază faptul că recurenta a apreciat că în mod greșit s-a făcut aplicarea acestor norme de drept material, în sensul în care, în ceea ce privește acel procent permis de 8%, menținerea intervenientei și a celuilalt intervenient nu ar fi determinat depășirea acestui procent, chestiunea pe care a recunoscut-o însăși recurenta. Mai mult, analizând dispozițiile art. 518 alin. 3 din Codul administrativ solicită a se observa o chestiune peste care s-a trecut dar instanța de fond a observat acest aspect, faptul că nu există concurs, nu există metodologie și nu există factor obiectiv de departajare, fapt din care rezultă modalitatea discreționară, aspect nepermis cu privire la această modalitate de reorganizare. Mai solicită a se lua în considerare, inclusiv activitatea efectivă a intervenientei, care a fost dovedită cu înscrisuri existente la dosarul cauzei, cu faptul că aceasta este în continuare recunoscută inclusiv la național, aspect ce nu a contat în departajarea făcută de recurentă. Practic, ceea ce s-a întâmplat în speță a fost o retrogradare nejustificată, nelegală și fără respectarea acestor criterii obiective și de transparență.

De asemenea, solicită a se lua în considerare faptul că prin întreaga modalitate de adoptare a hotărârii anulate de către prima instanță, deținerea efectivă a unei funcții publice reprezintă un act oportunitate, însă nu cu exces de putere, care a fost folosit în prezenta speță.

În concluzie, solicită respingerea recursului, cu obligarea recurentei la plata cheltuielilor de judecată.

În replică, reprezentanta convențională a intervenienților accesorii B P M C -S și Ș S -E arată că s-a reproșat faptul că aceste două posturi puteau fi menținute, solicită a se avea în vedere că unul dintre dezideratele acestor reorganizări și a celor care vor urma, este și reducerea cheltuielilor de personal. Or, conducătorul instituției publice trebuie să aibă în vedere și acest aspect.

În replică, reprezentanta convențională a intervenienței L A -I susține că tot din înscrisurile existente la dosar, rezultă faptul că, aceste susțineri sunt neîntemeiate și nu sunt justificate de reducere de cheltuieli.

Intervenientul C C -G arată că HCL nr. 90/2024 s-a făcut organigramă nouă cu reorganizare, începând cu Serviciul Ordine publică, care de fapt este primordial, întrucât pentru acest serviciu a fost înființată Poliția Locală, pentru ordine și liniște publică, după care Serviciul Rutier, Serviciul de Construcții, și, ulterior, s-a înființat Serviciul resurse umane și juridic. Funcțiile de șef se servicii transformate în urma organigramei, când dna jurist a specificat, una dintre condiții era cel puțin 10+1 oameni. Aceste Servicii de juridic și de resurse umane nu avea niciunul 10 oameni, cum, de altfel, nici colega de la juridic nu a avut dar și acesteia i-a fost transformat postul în șef de serviciu. Cu privire la Serviciul de ordine publică la prima reorganizare a avut patru servicii de ordine publică, iar cu puțin timp înainte de a veni această organigramă și dispozițiile Legii nr. 296/2023 s-au dat atribuții de proximitate (fiind luate după poliția municipiului) și intervenție. Menționează că în organigrama veche nu existau aceste două noțiuni, de proximitate și intervenție. În cele două servicii de Ordine Publică exista un număr de 14 oameni la data când s-a dat această organigramă, iar „peste noapte” s-au făcut transformările în Serviciul de proximitate, Serviciul de intervenție și Serviciul de ordine publică care erau de fapt toate în această anvelopă. Deci, lor li s-au luat posturile de șef de birou și a fost instituit postul de director adjunct economic „pentru reducerea cheltuielilor bugetare”, iar cei 7 oameni de la serviciu economic i-au luat serviciul de resurse și serviciul juridic. În concluzie, apreciază că nu s-a făcut nicio departajare.

În concluzie, solicită respingerea recursului, arătând că este de acord cu cele arătate de domnul avocat prin actele depuse la dosar.

Curtea reține cauza în pronunțare asupra recursului, pronunțarea urmând a avea loc în cursul zilei de azi, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

CURTEA DE APEL

Deliberând asupra recursului de față, se constată că prin cererea de chemare în judecată, reclamantul Prefectul Județului Mureș în contradictoriu cu pârâțul Consiliul Local al Municipiului Tg-Mureș a solicitat instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună admiterea prezentei acțiuni, anularea Hotărârii Consiliului local al municipiului Târgu Mureș nr. 90 din 28 martie 2024 privind organizarea și modificarea Organigramei, Statului de Funcții și Regulamentului de Organizare și Funcționare ale Direcției Poliția Locală Târgu Mureș.

Prin Sentința nr. 444 din data de 4 iunie 2025, pronunțată de Tribunalul Mureș, Secția contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr. 4809/102/2024 s-a admis acțiunea formulată și cererea de intervenție accesorie formulată de Sindicatul Național Pro Lex, numele membrului de sindicat L A I și cererea formulată de intervenientul C C -G s-a dispus anularea Hotărârii Consiliului Local al Municipiului Târgu Mureș nr. 90/28.03.2024 privind organizarea și modificarea Organigramei, Statului de Funcții

și Regulamentului de Organizare și Funcționare ale Direcției Poliția Locală Târgu Mureș, precum și a tuturor efectelor juridice produse de acesta.

Pentru a decide în acest sens instanța de fond a reținut art. XVIII din Legea 296/2023, Art. XXII alin. 2 din Legea 296/2023 și art. 391 din Codul administrativ și a apreciat că, în lipsa unor justificări conținute în actul atacat, sau în documentația care a stat la baza emiterii lui, justificări care să lămurească motivul desființării a două posturi de conducere în contextul în care legislația aplicabilă nu o impunea, motivul pentru care personalul a fost mutat între servicii în modalitatea propusă, și criteriile de selecție pentru noile funcții de conducere, se impune concluzia că bănuiala intervenienților că decizia nu s-a luat în mod obiectiv este legitimă.

Împotriva acestei hotărâri în termen legal a declarat recurs CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI TÂRGU MUREȘ, solicitând casarea în tot a sentinței atacate și pe cale de consecință respingerea acțiunii promovate de intimatul Prefectul Județului Mureș ca nefondată, respingerea cererilor de intervenție în interesul reclamantului ca rămase fără obiect.

În motivare a arătat că hotărârea atacată este netemeinică și nelegală, impunându-se casarea acesteia, având în vedere că în speță este incident motivul de casare prevăzut de disp.art.488 alin .1, pct.6 Cod procedură civilă.

Analizând considerentele hotărârii atacate trebuie remarcat că judecătorul fondului nu face nicio trimitere în considerentele hotărârii atacate, la motivele de drept invocate de către reclamantul intimat în cadrul acțiunii promovate și anume art. XXIII din Legea nr.296/2023.

Instanța de fond, în motivarea hotărârii atacate, nu face nicio trimitere la motivele de nelegalitate mai sus invocate, dacă acestea sunt sau nu incidente în speță și conduc la anularea HCL nr.90/2024, limitându-se doar la a reproduce în considerentele hotărârii dispozițiile art. XVIII din Legea nr.296/2023 respectiv ale art.518 Cod administrativ, fără a face vreo trimitere la dispozițiile legale invocate de instituția reclamanta și anume aplicabilitatea prevederile art. XVII alin.5 din Legea nr.296/2023.

În speță, se poate astfel constata, incidența motivului de casare prevăzut de dispozițiile art.488, alin.1 pct.6 Cod procedură civilă, întrucât judecătorul fondului nu a explicat soluția pronunțată în dispozitiv, prin argumente de fapt și de drept care să demonstreze că acesta a analizat probele dosarului, pe care le-a trecut prin filtrul propriei sale aprecieri și a explicat raționamentul pe baza căruia a ajuns la concluzia admiterii cererii de chemare în judecată, raportat la prevederile legale invocate de către reclamant, în baza legii speciale ca motive de nelegalitate a hotărârii adoptate.

Un alt motiv de nelegalitate al hotărârii atacate, intră sub incidența dispozițiilor art.488, alin.1, pct.8 Cod procedură civilă. Astfel, prima instanță a admis cererea de intervenție accesorie formulată de Sindicatul Național Pro lex, în numele membrului de sindicat L

A I, fără a ține cont de faptul că prin încheierea de ședință din data de 12 decembrie 2024 instanța a luat act de renunțarea intervenientei L A I la cererea de intervenție în interesul acesteia formulata de Sindicatul Național Pro Lex. De asemenea, judecătorul fondului nu face referire la cererea de intervenție formulată de aceeași intervenientă în interesul reclamantului - Prefectul Județului Mureș în nume propriu. Cu toate acestea, prima instanță obligă instituția recurentă la plata în favoarea intervenientei L A la cheltuieli de judecată în suma de 1000 lei, fără ca cererea acesteia de intervenție să fi fost admisă, sau să se fi pronunțat în vreun fel asupra ei.

Cu toate că, prin acțiunea promovată se susține de către reclamantul intimat că instituția pârâtă era exceptată de la reorganizare și desființarea funcțiilor de șef birou, respectiv de la reducerea funcțiilor de conducere la maxim 8%, din personal, instanța de fond nu face nicio analiză a acestor aspecte, reținând doar că la momentul emiterii actului atacat, procentul permis de funcții de conducere la nivelul instituției pârâte era de 8%, nu de 12%.

De asemenea, fără o justificare legală, judecătorul fondului reține că potrivit prevederilor art.518 Cod administrativ intervenienții aveau dreptul de a fi încadrați în funcții de conducere, măsura mutării lor pe funcție de execuție prezentându-se a fi nejustificată.

Aceste considerente nu pot conchide decât la incidența motivului de casare invocat și anume o greșită aplicare a normelor de drept material de către judecătorul fondului, care în întreaga argumentație a hotărârii pronunțate face abstracție de cele 4 condiții exprese prevăzute de legiuitor în Legea nr.296/2023 și impune autorităților publice ca și condiții ale reducerii de cheltuieli bugetare.

Ori, analizând referatul de aprobare ce a stat la baza adoptării Hotărârii de Consiliu Local nr.90/2024, respectiv a întregii documentații aferente, rezultă cu certitudine că, aceasta îndeplinește toate condițiile de legalitate respectând întrutotul cele 4 condiții impuse în mod imperativ în sarcina autorităților publice locale de legiuitor prin Legea nr.296/2023. În ce privește inexistența unei metodologii cu privire la ocuparea posturilor vacante, trebuie observat că nici aceasta nu este justificată, negăsindu-se aplicabilitatea în cauză, nefiind de asemenea motivată de către prima instanță.

Judecătorul fondului, omite însă a constata că în cadrul referatului de aprobare ce a stat la baza adoptării hotărârii atacate, instituția publică în speță, a descris modalitatea de reorganizare, ținând cont tocmai de specificul activităților desfășurate de către polițiștii locali și în vederea funcționării eficiente. Totodată, în cadrul aceluiași referat care este un act justificativ în sprijinul proiectului de hotărâre se face trimitere la toate modificările efectuate în cadrul organizării, respectiv înființări/transformări, desființări de posturi (doar în vederea aplicării prevederilor art. XVIII din Legea nr.296/2023 cu trimitere la prevederile art.63 alin.1, art.390 alin.1 lit-h din OG nr.57/2019- ce desființează de drept funcția de șef birou și structurile aferente).

Ca atare, toate modificările s-au realizat prin redistribuirea personalului existent, fără a exista/înființa posturi vacante în urma reorganizării, și, care să necesite o metodologie pentru organizarea de concursuri, iar reorganizarea, respectiv reducerea/transformarea unor posturi de conducere și relocarea de personal s-a făcut pentru flexibilizarea proceselor de decizie, ținând cont de specificul fiecărei structuri, conform dispozițiilor art.XVIII din Legea nr.296/2023.

De altfel, întreaga documentație ce a stat la baza adoptării hotărârii în cauză, a fost supusă analizei Direcției Juridice din cadrul Municipiului Târgu Mureș, raportului consultativ de specialitate a Direcției Resurse Umane, comisiilor de specialitate ale consiliului local, care nu au formulat obiecțiuni sau amendamente.

În altă ordine de idei, judecătorul fondului omite a constata că desființarea efectivă a unor funcții în cadrul instituției publice reprezintă motive de oportunitate aflate la dispoziția conducătorului autorității și nu motive de nelegalitate care să intre în sfera atribuțiilor prefectului în exercitarea tutelii administrative, fiind la latitudinea consiliului local conform art.129 Cod Administrativ.

Trebuie observat ca una din trăsăturile caracteristice esențiale ale controlului de tutelă administrativă exercitat de prefect este controlul de legalitate care constă în verificarea conformității actelor administrației publice locale cu dreptul obiectiv și care exclude controlul oportunității actelor respective. Ori, din analiza motivelor ce au fost avute în vedere de judecătorul fondului la admiterea acțiunii denotă, tocmai oportunitatea reorganizării instituției recurente, oportunitate ce nu intra în sfera obiectului cauzei deduse judecării.

Reclamantul PREFECTUL JUDEȚULUI MUREȘ a depus întâmpinare la recursul formulat de către Consiliul Local solicitând respingerea recursului, ca nefondat.

În motivare a arătat că în ceea ce privește primul motiv de casare, recurentul-pârât apreciază în mod greșit că instanța de fond, în motivarea hotărârii atacate, nu face nicio trimitere la motivele de nelegalitate invocate de reclamant, respectiv la prevederile art. XXIII

din Legea nr. 296/2023 și cele ale art. 518 din Codul administrativ, întrucât, în considerentele hotărârii, arată foarte clar că pârâtul invocă prevederile art. XXIII din Legea nr. 296/2023, dar și că, în speță, sunt aplicabile art. XVIII din Legea 296/2023 și art. 518 din Codul administrativ.

Astfel, contrar afirmațiilor recurentului, instanța de fond a analizat în mod explicit și motivat susținerile referitoare la aplicabilitatea dispozițiilor art. XXIII și XVIII din Legea nr. 296/2023, precum și ale art. 518 din Codul administrativ. Această analiză este prezentă în considerentele hotărârii iar instanța a concluzionat asupra aplicabilității art. XVIII din aceeași lege, în coroborare cu art. 518 din Codul administrativ.

Mai mult, instanța de fond a reținut, cu o motivare detaliată, că, în speță, erau incidente dispozițiile art. 518 din Codul administrativ, având în vedere conținutul Raportului de specialitate nr. 82362/29.12.2023, care a stat la baza emiterii actului administrativ contestat. Din conținutul acestuia reiese că autoritatea emitentă a avut în vedere dispozițiile art. 518, dar nu a respectat obligațiile procedurale instituite de acest text legal, întrucât nu a fost întocmită metodologia privind ocuparea posturilor de conducere și nu a fost organizat concursul prevăzut de lege.

Prin urmare, hotărârea instanței de fond nu poate fi calificată ca fiind nemotivată, întrucât conține considerente clare, argumentate în fapt și în drept, cu privire la temeiurile legale aplicabile cauzei, precum și în ceea ce privește analiza criticilor de nelegalitate formulate de părți.

În ceea ce privește cel de-al doilea motiv de casare, într-adevăr, în ședința publică din data de 12 decembrie 2024 instanța a luat act de renunțarea la prima cerere de intervenție accesorie, formulată de Sindicatul Național Pro Lex în numele membrului de sindicat L A I. Cu toate acestea, în aceeași ședință, conform mențiunilor din încheierea de ședință din 12 decembrie 2024, doamna L A a depus o cerere de intervenție formulată personal, în interesul instituției. Această cerere a fost admisă în principiu de către prima instanță, conform dispozitivului acelei încheieri.

În ceea ce privește susținerea recurentului-pârât potrivit căreia instanța de fond nu a stabilit normele de drept aplicabile speței, s-a arătat deja, în cadrul răspunsului la primul motiv de recurs, temeiurile legale reținute de instanță ca fiind aplicabile în cauză.

Mai mult, contrar susținerilor recurentului, desființarea efectivă a unor funcții publice nu constituie un act de oportunitate aflat la discreția conducătorului autorității publice, ci un demers impus de considerente de legalitate, în situațiile în care reorganizarea/restructurarea are la bază un act normativ cu caracter imperativ. În speță, măsura reorganizării a fost fundamentată pe dispozițiile Legii nr. 296/2023, care impun în mod expres obligația reducerii numărului de posturi de conducere cu un anumit procent, respective desființarea posturilor de șef birou.

Acest act normativ constituie temeiul juridic expres al Hotărârii Consiliului Local nr. 90 din 28.03.2024, așa cum rezultă din preambulul acesteia. Prin urmare, măsura adoptată nu reflectă o simplă oportunitate a reorganizării instituției publice în cauză, ci reprezintă aplicarea unei obligații legale care impune adaptarea structurii instituționale la noile exigențe prevăzute de lege.

Hotărârea Consiliului Local al Municipiului Târgu Mureș este nelegală deoarece încalcă prevederile Legii nr. 296/26.10.2023, respectiv ale art. XV-XX și ale art. XXIII, dispozițiile art. 391, art. 413, ale art. 518 din OUG nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, dar și pentru că adoptarea actului administrativ s-a realizat fără a fi stabilite criteriile pentru selecția/departajarea șefilor de birouri în vederea ocupării funcțiilor de șef de serviciu, alegerea noilor șefi de servicii fiind una subiectivă, netransparentă și discriminatorie.

În aceste condiții, hotărârea instanței de fond este legală, motivată și temeinic explicată, fiind emisă cu respectarea tuturor cerințelor de fond și de formă prevăzute de lege, cu aplicarea corectă a normelor de drept material aplicabile cauzei.

Prin întâmpinarea depusă de intervenienta L A I s-a arătat că, criticile recurente privind modul de soluționare a cererii de intervenție se impun a fi respinse în primul rând în considerarea autorității de lucru judecat a încheierii de ședință din data de 12.12.2024, care nu a fost atacată odată cu fondul. În condițiile în care prima instanță a admis în principiu cererea de intervenție formulată în interesul instituției reclamante, mențiunea din cuprinsul dispozitivului referitoare la admiterea cererii de intervenție formulată de Sindicatul Național Pro Lex reprezintă o simplă eroare materială lipsită de orice efecte juridice.

În cazul de față, autoritatea emitentă a optat în mod discreționar pentru desființarea efectivă a două funcții de șef birou și în același timp transformarea altor două în șef serviciu, fără nicio justificare legală sau economică. Prin urmare, în mod corect a reținut prima instanță că autoritatea emitentă nu a realizat o analiză a activității concrete a fiecărei structuri organizatorice sau a situației particulare a fiecăreia dintre persoanele afectate de măsură.

Susținerea recurentului potrivit căruia „reorganizarea, respectiv reducerea/transformarea unor posturi de conducere și relocarea de personal s-a făcut pentru flexibilizarea proceselor de decizie, ținând cont de specificul fiecărei structuri” nu își găsește suport nici în documentația care a stat la baza adoptării hotărârii de reorganizare, nici în înscrisurile depuse de către recurentă la termenul din 14.03.2025, ca urmare a încuviințării cererii în probațiune formulată de către subsemnata.

Nici motivele economice invocate de către recurentă pentru justificarea modalității de reorganizare nu se susțin, raportat la discriminarea dintre modificările salariale ale personalului de conducere rezultate din punerea în aplicare a HCL nr. 90 din 28.03.2024.

În opinia recurentului, desființarea efectivă a unei funcții publice reprezintă un act de oportunitate aflat la dispoziția conducătorului instituției, care excedă controlului de legalitate exercitat de către Prefect și, implicit, de către instanța de contencios administrativ.

Susținerea este lipsită de orice fundament legal în condițiile în care măsura reorganizării a fost fundamentată pe dispozițiile Legii nr. 296/2023, iar modalitatea concretă de realizare trebuia să respecte condițiile impuse prin art. 518 din Codul Administrativ. În cazul de față, modalitatea subiectivă, netransparentă și discriminatorie de care a dat dovadă autoritatea emitentă reprezintă un exces de putere în sensul art. 2 alin. 1 lit. n din Legea nr. 554/2004 (exercitarea dreptului de apreciere a autorităților publice prin încălcarea limitelor competenței prevăzute de lege sau prin încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor).

Intervenientul C C -G a depus întâmpinare prin care a arătat că susținerile Direcției Poliția Locală referitoare la faptul că reorganizarea celor două funcții de șef birou transformate în funcții de execuție este exclusiv "atribuția conducătorului instituției publice" iar prefectului județului Mureș și instanța de judecată nu se pot substitui acestuia sunt perfect întemeiate, dar strict până la modalitatea de aplicare a prevederilor legale a actelor normative în vigoare, unde atât Instituția Prefectului cât și instanțele de judecată trebuie să vegheze la respectarea acestora și la corecta aplicare astfel încât să nu aducă atingere drepturilor funcționarilor publici.

Drept urmare, aplicarea modalităților de reorganizare prevăzute de Legea nr. 296/2023 vine în completarea condițiilor prevăzute de art. 518 și următoarele din O.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu respectarea drepturilor funcționarilor publici afectați de respectiva reorganizare. Prevederile din Legea nr. 296/2023 vin în sprijinul autorităților locale suplimentar față de Codul administrativ și permit transformarea posturilor de șef birou în posturi de șef serviciu, cu respectarea normativului prevăzut și numirea funcționarilor publici afectați de desființarea acestor funcții direct pe un post superior.

În concluzie, atâta timp cât condițiile generale și speciale de ocupare a funcțiilor de conducere sunt identice, trebuia realizată o departajare între ceilalți funcționari publici afectați de desființarea funcțiilor de șef birou, iar aceasta nu putea fi realizată decât printr-un concurs intern organizat pe baza unei metodologii aprobate în prealabil de conducătorul autorității.

Argumentele pârâtului că această procedură nu ar fi fost necesară, nu pot fi considerate temeinice, "alegera" noilor șefi de serviciu fiind cel puțin una subiectivă, netransparentă, discriminatorie și posibil preferențială, fără stabilirea unor criterii pentru selecția/departajarea acestora.

Din acest punct de vedere s-a susținut că transformarea s-a făcut preferențial deoarece după ce s-a desființat biroul comercial care avea 5 oameni, s-a transformat în compartiment - comercial din birou în serviciu - biroul construcții și afișaj stradal, biroul rutier în serviciu rutier, iar celelalte birouri și servicii neoperative, un birou contabilitate - 7 oameni serviciul juridic - 7 oameni, serviciul resurse umane - 7 oameni au fost reorganizate astfel: desființat biroul contabilitate și creat postul de director economic pentru acest șef birou, iar oamenii au fost repartizați la Serviciul Juridic care nu avea suficienți pentru formarea unui nou serviciu la fel și pentru Serviciul Resurse Umane.

După cum rezultă, numai Birourile Ordine Publică nr. 1 și 3 nu au fost transformate în servicii, deși erau întrunite condițiile, conform prevederilor art. XX din Legea nr. 296/2023, respectiv un număr de minim necesar de 10 oameni în subordine (anterior reorganizării erau 13 oameni în subordine), vechimea necesară pentru ocuparea funcției de conducere.

Astfel, pe baza noii organigrame ce constituie anexă la HCL nr. 90/28.03.2024, angajații în birourile existente au fost suplimentați la serviciile unde nu erau suficient personal, de exemplu, Serviciul resurse umane, logistic și arhivare care, din 7 oameni în subordine în vechea organigramă, ajunge la 10 oameni în subordine în noua organigramă.

Premergător emiterii deciziilor contestate, conform Adresei cu nr. 2101/20.02.2024, rezultă că nu au fost stabilite criterii pentru selecția/departajarea șefilor de birouri în vederea ocupării funcțiilor de șef serviciu, alegerea între șefii de servicii fiind una subiectivă, netransparentă și discriminatorie.

Modul preferențial, discriminatoriu și implicit nelegal în care au fost alese funcțiile de conducere prevăzute în noua organigramă aprobată prin HCL nr. 90/28.03.2024 de către Consiliul Local al Municipiului Târgu Mureș este confirmat și de faptul că, la un număr de funcții publice aprobate (conform adresei nr. 5555/XI/12.04.2023 a Instituției Prefectului Județul Mureș s-a comunicat un număr maxim de 150 de posturi), potrivit dispozițiilor prevăzute la art. XXII din Legea nr. 296/2023, prin aplicarea cotei de 8% numărul de posturi de conducere era de 12 posturi, nefiind necesară măsura reorganizării dispusă prin organigramă.

Dacă într-adevăr s-ar fi urmărit adevăratul scop pentru care a fost promulgată Legea nr. 296/2023, mai precis, a) măsuri financiar-fiscale pentru a asigura o utilizare eficientă a resurselor fiscale ale statului român, a gestiona corespunzător prin politici fiscale prudente zonele de optimizare fiscală, a restructura și gestiona facilitățile fiscale în perioade de deficit bugetar excesiv, a asigura gestionarea dezechilibrelor fiscale din marile sisteme publice respectiv b) măsuri pentru a înlătura risipa de fonduri publice, dar și pentru a administra patrimoniul statului și activele publice prin intermediul operatorilor economici deținuti de statul român, unitățile administrativ-teritoriale, precum și de alte entități publice, atunci nu am mai fi discutat de legalitatea organigramei.

Consiliul local nu a prezentat niciun raport/studiu de eficiență economică în privința măsurilor dispuse, pentru ca apoi, să încerce noi angajări sau să folosească avocați în procesele cu Brantner, aproape toate pierdute, deși avem juriști angajați...

Adevăratul motiv pentru care au fost făcute modificările la Direcția Poliția Locală Tg-Mureș a fost a fost acela de a numi persoane în funcții publice de conducere, fără concurs.

Dacă totuși intimații ar fi justificat respectiva măsură, atunci, pentru ocuparea posturilor de conducere trebuia aplicat art. XXIII din Legea nr. 296/2023, alin. 3. În același sens, a fost nerespectat și art. 518 din OUG nr. 57/2019 - Reorganizarea autorității sau instituției publice

În același sens, așa-zisa măsură a reorganizării, ignoră principiile instituite prin Legea nr. 155/2010., în condițiile în care înainte de reorganizare erau 5 birouri de ordine publică iar după reorganizare sunt 3 birouri de ordine publică, fiind deturnat scopul pentru care a fost adoptat acest act normativ, ajungând ca personalul neoperativ să prevaleze în fața personalului operativ, cu repercusiuni directe în ceea ce privește activitățile de apărare a drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei, a proprietății private și publice, de prevenire și descoperire a infracțiunilor.

Prin această modificare, se produce transformarea unui birou cu 5 oameni în subordine cu Director Economic, post inexistent în organigrama veche și înființat pentru a redistribui oamenii la serviciile care nu aveau personal suficient pentru a rămâne servicii.

Astfel, are loc întărirea și punerea sectorului neoperativ mai presus decât sectorul operativ, când tocmai din primul articol de înființare din Legea Poliției Locale se menționează scopul înființării acesteia, unde acest sector neoperativ este auxiliar.

În concluzie, lipsa procedurii legale de selecție constituie viciu de legalitate ce atrage nulitatea, indiferent de scopul economic invocat de recurent (reducerea cheltuielilor). În plus, analiza instanței de fond a arătat că numărul de posturi existente se încadra oricum în procentul maxim legal de 12 % funcții de conducere — deci nu exista motiv real de reorganizare.

Prin cererile de intervenție accesorie formulate în recurs de B P , M C -Ș și Ș S -E s-a solicitat admiterea recursului. În motivare s-a arătat, referitor la aplicarea în speță a art. XVIII din Legea 296/2023, că instanța de fond a citat această prevedere fără să analizeze textul de lege indicat și fără a se face vreo conexiune concretă cu situația din speță, aspect care echivalează cu situația în care *hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază*, motiv de casare prevăzut de art. 488, alin. 1, pct. 6 din Cod procedură civilă.

Potrivit prevederii legale invocate, premisa esențială pentru transformarea funcției publice de *șef birou* într-o funcție publică de conducere superioară este să existe o funcție publică vacantă corespunzătoare. *Per a contrario*, doar în situația când există o asemenea funcție vacantă, este posibilă transformarea funcției de *șef birou* într-o funcție publică de conducere or, în speță, nu a existat o funcție superioară vacantă.

Astfel cum rezultă din actele dosarului, prin intermediul Adresei nr. 5815, Biroul 1 și 3 Ordine Publică, care aveau atribuții identice au fost comasate, iar posturile de șef birou au fost transformate în funcții de execuție, conform art. XVII

Biroul 1 Ordine Publică exista și era ocupat atât la data reorganizării cât și în prezent, prin urmare postul nu era vacant pentru a se putea aplica prevederile legale referitoare la transformarea funcției publice de *șef birou* într-o funcție publică de conducere superioară citate.

De asemenea, Biroul 2 Ordine Publică, care are ca obiect în principal coordonarea responsabililor de cartiere (zone) pe linie de ordine publică precum și Biroul Intervenții, care are ca obiect de asigurare a intervenției rapide pentru soluționarea problemelor, atribuții care nu se regăsesc la Biroul 1-3, au fost transformate în Intervenții cu păstrarea specificului fiecărui compartiment, iar posturile de șef birou, ocupate la data reorganizării, au fost transformate în șef serviciu în condițiile aceluiași articol (art.XVIII alin.2 din Legea 296/2023), îndeplinind condițiile de vechime, experiență și studii de specialitate prevăzute de lege pentru acea funcție publică de conducere, dar și pentru că ei le două posturi își păstrau specificul și activitățile principale.

Neobservând diferența dintre cele două situații, a enunțat greșit art. XVIII din Legea 296/2023 și a pronunțat *hotărârea cu încălcarea normelor de drept material*, motiv de casare prevăzut de art. 488 pct.8 C pr. civilă.

Fără o justificare legală, judecătorul fondului reține că administrativ, intervenienții aveau dreptul de a fi încadrați în funcții funcție de execuție. Or, analizând referatul de aprobare ce a stat la baza întregii documentații aferente, rezultă cu certitudine că aceasta respectă întrutotul cele 4 condiții și anume: desființarea funcțiilor de șef birou și a structurilor aferente, reducerea funcțiilor de conducere de la 12% la 8%, reducerea cheltuielilor bugetare de personal și respectarea normativului la constituirea unui serviciu, direcție, etc.

În ceea ce privește inexistența unei metodologii cu privire la ocuparea posturilor vacante, trebuie observat că nici acest considerent nu este justificat, neexistând nici în acest caz o motivare a acestuia.

Judecătorul fondului omite a constata că în cadrul referatului de aprobare ce a stat la baza adoptării hotărârii atacate, instituția publică a descris tocmai specificul activităților desfășurate de către polițiștii locali și în vederea funcționării eficiente a instituției. Totodată, în cadrul aceluiași referat care este un act justificativ în sprijinul proiectului de hotărâre, se face trimitere la toate modificările respectiv înființări/transformări, desființări de posturi.

Ca atare, toate modificările s-au realizat prin redistribuirea personalului existent, fără a se înființa posturi vacante în urma reorganizării și care să necesite o metodologie de concursuri, iar reorganizarea, respectiv reducerea/transformarea unor posturi de conducere și relocarea de personal s-a făcut pentru flexibilizarea proceselor de decizie, ținând cont de specificul fiecărei structuri, conform dispozițiilor art. XVIII din Lege.

În altă ordine de idei, judecătorul fondului omite a constata că desființarea efectivă a unor funcții în cadrul instituției publice reprezintă motiv de oportunitate a autorității și în niciun caz motiv de neegalitate, care să intre în sfera atribuțiilor prefectului în exercitarea tutelei administrative, fiind la latitudinea consiliului local, conform art. 129 din Codul administrativ.

Examinând actele și lucrările dosarului din perspectiva criticilor de recurs formulate și a motivelor de recurs reglementate de art. 488 alin. 1 Cod procedură civilă, Curtea reține:

În ceea ce privește criticile aduse hotărârii judecătorești prin prisma motivului de casare prevăzut de art. 488 pct. 6 Cod procedură civilă, reținem că hotărârea instanței de fond răspunde cerinței argumentării soluției adoptate, considerentele acesteia conținând analiza motivelor de nelegalitate invocate în privința actului administrativ contestat, cu luarea în considerare a apărărilor părților.

Recurenta invocă faptul că, instanța de fond nu a motivat în raport de temeiul de drept invocat de reclamant, aspect care nu determină prin el însuși casarea sentinței atacate, în condițiile în care instanța de fond și-a expus argumentele de fapt și de drept apte de a fundamenta în concret soluția dată iar instanța nu are obligația să reia punctual și întocmai, în forma în care au fost expuse, toate susținerile părților. Instanța de fond a expus propriul raționament judiciar și a înlăturat implicit acele argumente de drept care nu corespund acestui raționament.

Reținem de asemenea că, date fiind criticile de nelegalitate formulate în recurs, incidența în cauză a unor dispoziții legale, fie ele invocate de reclamant sau valorificate de instanța de fond în considerente, va fi analizată din perspectiva dispozițiilor art. 488 pct. 8 Cod procedură civilă.

În ceea ce privește criticile recurentului privind soluția de acordare a cheltuielilor de judecată intervenienței L. A. I., în considerarea faptului că aceasta ar fi renunțat la cererea de intervenție accesorie, Curtea constată că la termenul de judecată din data de 12.12.2024 au fost clarificate aspectele privind cererile de intervenție accesorie și s-a constatat că L. A. I. a formulat și personal o cerere de intervenție accesorie,

cerere care a fost admisă în principiu și care a fost soluționată pe fond prin sentința atacată. Prin urmare criticile recurentului privind renunțarea intervenției L A I la cererea de intervenție în interesul acesteia, formulată de Sindicatul Național Pro Lex, sunt nerelevante în cauză, în condițiile în care s-a încuviințat în principiu o altă cerere de intervenție accesorie respectiv cea formulată personal de intervenienta L A I și prin raportare la această soluție a fost admis petitul privind cheltuielile de judecată. Astfel cum corect susține intimata, referirile din dispozitiv la intervenția formulată prin Sindicatul Național Pro Lex reprezintă o inadvertență de natura unei erori materiale și nu pot conduce la reformarea sentinței pe aspectul privind cheltuielile de judecată .

În ceea ce privește soluția pe fondul cauzei, reținem cu prioritate faptul că Legea nr. 296 din 26 octombrie 2023, privind unele măsuri fiscal-bugetare pentru asigurarea sustenabilității financiare a României pe termen lung, este un act normativ special care modifică/abrogă unele dispoziții din Codul administrativ și cuprinde atât dispoziții de completare a acestui act normativ cât și prevederi proprii care se aplică cu prioritate în virtutea principiului specialia generalibus derogant.

Pe de o parte, art. XVIII alin. (1) din Legea nr. 296/2023 prevede că începând cu data de 1 noiembrie 2023 prevederile art. 63 alin. (1), art. 390 alin. (1) lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, cu modificările și completările ulterioare, precum și pct. 8 de la lit. B de la pct. I din anexa nr. 5 la același act normativ (care se referă la funcția publică de conducere de șef de birou) se abrogă.

Alineatul 6 al aceluiași act normativ prevede că măsurile privind reorganizarea structurilor funcționale ca urmare a aplicării prevederilor prezentului articol, inclusiv organigramele, statele de funcții, regulamentele de organizare și funcționare se aprobă, în condițiile legii, până la data de 31 decembrie 2023, termen prorogat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2023 până la data 30.06.2024.

Pe de altă parte art. XVIII în alin. 3 și 4 din Legea nr. 296/2023 prevede etapele și modalitatea concretă de gestionare a situațiilor juridice nou create și stabilește că „Odată cu desființarea funcției publice de șef birou se desființează și structurile organizatorice care funcționează ca birouri. Personalul angajat în cadrul acestor structuri de birouri își păstrează drepturile salariale în vigoare la data desființării structurilor organizatorice de birouri și este preluat în alte structuri organizatorice odată cu aprobarea noilor organigrame. Persoana care ocupă funcția publică de șef birou se menține în această funcție până la aprobarea noilor organigrame, state de funcții, regulamente de organizare și funcționare, păstrându-și drepturile salariale în vigoare la data intrării în vigoare a prezentei legi. Personalul încadrat în cadrul biroului exercită atribuțiile prevăzute în fișa postului și în regulamentul de organizare și funcționare până la data aprobării noilor organigrame.”

În interpretarea acestor dispoziții legale Curtea reține că este stabilit un termen maxim până la care autoritățile și instituțiile publice au obligația de proceda la reorganizarea structurilor funcționale și de a adopta noile organigrame (data 30.06.2024) astfel încât acestea să fie conforme noilor dispoziții, inclusiv modificărilor aduse articolului 391 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, și care vizează structura organizatorică a autorităților și instituțiilor publice precum și numărul minim de posturi de execuție necesar pentru constituirea unui serviciu.

Curtea reține că aceste dispoziții sunt imperative și obligă toate autoritățile și instituțiile publice la o anumită conduită (desființarea structurilor organizatorice care funcționează ca birouri și adoptarea unei noi organigrame) în scopul declarat, de a asigura sustenabilitatea financiară pe termen lung, fiind așadar exclus orice drept de apreciere al autorității sau instituției publice cu privire la acest aspect.

Constatăm de asemenea că actul normativ special cuprinde dispoziții precise cu privire la anumite etape sau proceduri de realizare și implementare a acestor norme respectiv de

gestionare a situațiilor care intervin ca urmare a desființării posturilor de șef de birou și a acestor structuri, dreptul de apreciere al autorității sau instituției publice fiind limitat așadar la aspectele care nu fac obiectul reglementării. Exemplificativ, în ceea ce privește înființarea unui serviciu sau a unei direcții, prin noile organigrame, pe de o parte se stabilește numărul minim de posturi de execuție necesar înființării unei structuri iar pe de altă parte, conform dispozițiilor art. 391 Cod administrativ, se stabilește o limită maximă procentuală a funcțiilor publice de conducere. Cu respectarea acestor limite, autoritatea sau instituția publică are un drept de apreciere în ceea ce privește modalitatea concretă de reorganizare, aspect ce presupune că nu există o obligație de a valorifica ca atare procentul maxim de funcții de conducere (de 8 % în cazul dedus judecății), care este o limită superioară stabilită legal, fiind suficientă încadrarea în limită și nu atingerea acesteia.

Prin urmare, argumentul reclamantului în sensul că reorganizarea Direcției în modalitatea contestată nu se impunea, întrucât cele 12 posturi existente se încadrau în procentul prevăzut de lege pentru funcții de conducere, nu poate fi reținut, reorganizarea fiind obligatorie iar stabilirea noilor posturi de conducere fiind condiționată legal doar de respectarea unui plafon. În condițiile în care dispoziția legală care a determinat reorganizarea are scopul explicit de reducere a cheltuielilor bugetare, opțiunea autorității publice de a reduce cu prilejul reorganizării posturile de conducere și nu de a transforma toate posturile de șef de birou în posturi de conducere superioare (șef serviciu) este manifestată în limitele legalității, limite care caracterizează totodată acțiunea în tutelă administrativă în conformitate cu dispozițiile art. 3 alineat 1 din Legea 554/2004.

Reținem suplimentar că opțiunea autorității pârâte este justificată de chiar actul normativ superior, fiind exclusă așadar orice critică din perspectiva exercitării dreptului de apreciere discreționar sau dincolo de limitele stabilite de lege. Scopul declarat al legii în baza căreia s-a procedat la reorganizarea instituției dar și caracterul imperativ al obligației de a adopta noi organigrame înlătură obligația autorității de a proceda la motivarea punctuală a acestei măsuri, fiind suficientă indicarea temeiului legal și expunerea situației de fapt.

În ceea ce privește obligația autorității publice de a utiliza criterii obiective care să fie prevăzute într-o procedură/metodologic cu prilejul reorganizării Direcției reținem că, anterior, organigrama cuprindea un serviciu Ordine publică în cadrul căruia erau organizate patru birouri. Odată stabilit că autoritatea nu avea obligația legală de a transforma toate cele 4 birouri în servicii pentru a asigura posturi de conducere pentru funcționarii care aveau funcția de șef de birou (nefiind prevăzută o asemenea obligație de Legea 296 și de altfel fiind o măsură contrară scopului legii) trebuie stabilit în ce măsură opțiunea de a comasa birourile 1 și 3 în cadrul Serviciului deja existent de ordine publică este nelegală în raport de argumentele reclamantului și cu referire la faptul că Birourile 2 și 4 au fost transformate în Servicii.

Având în vedere specificul de control de legalitate al acțiunii prefectului în contencios dar și criticile din recurs Curtea va analiza cu prioritate incidența în cauză a art. XXIII din Legea 296/2023 invocat de reclamant și constată, în acord cu recurentul, că acest text de lege vizează celelalte entități publice finanțate din fonduri publice cărora nu li se aplică prevederile art. 391 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019. Or, acesta nu este cazul dedus judecății, Direcția Poliție Locală fiind o instituție publică de interes local și nu o entitate care desfășoară o activitate de interes public de apărare națională, ordine publică și siguranță națională.

Constatăm de asemenea că, în condițiile în care art. XXII alineat 2 și art. XXIII alineat 4 din Legea 296/2023 au conținut similar și reglementează situația personalului cu funcții de conducere eliberat din funcția de conducere deținută ca urmare a neîncadrării în procentul impus de legiuitor, instanța de fond, în considerarea prevederilor art. 22 alineat 1 din Codul de procedură civilă a citat și aplicat în cauză prevederile legale incidente, respectiv art. XXII alineat 2 și nu cele ale art. XXIII alineat 4 din Legea 296/2023.

Ceea ce trebuie observat cu prioritate este faptul că doar art. XXIII alineat 3 din Legea 296/2023 prevede că atunci când sunt afectate unul sau mai multe posturi de conducere, ocuparea acestora ca urmare a reorganizării se va face pe bază de concurs intern potrivit unei metodologii aprobate de conducătorul entității publice. Această dispoziție legală a fost invocată în acțiune ca argument al nelegalității actului atacat, în sensul în care nu s-ar fi procedat la organizarea unui concurs și nu s-a stabilit o metodologie de ocupare a funcțiilor vacante. Or, în condițiile în care textul de lege nu este aplicabil în cazul dedus judecării, deoarece s-a procedat la reorganizarea Direcției Poliției Locale de către Consiliul Local al Municipiului Târgu Mureș, constatăm că acest argument de nelegalitate nu poate justifica admiterea acțiunii.

În ceea ce privește textul concret aplicat de instanța de fond, respectiv art. XXII alineat 2 din Legea 296/2023, reiterăm că acesta nu cuprinde referiri la organizarea unui concurs sau la stabilirea unei metodologii în vederea ocupării funcțiilor vacante. Mai mult, se observă că situația premisă a reglementării aplicate de instanța de fond este următoarea: ” *Personalul cu funcții de conducere eliberat din funcția de conducere deținută ca urmare a neîncadrării în procentul de 8% beneficiază de drepturile prevăzute de lege.* ”

Dispoziția legală stabilește conduita autorității publice strict în situația în care, urmare a aplicării alineatului 1 al acestui text de lege (care modifică art. 391 Cod administrativ cu referire la procentul maxim de funcții de conducere) personalul de conducere nu se poate încadra în noul procent maxim de funcții de conducere. Or, astfel cum constant au arătat părțile în dosar și de altfel a constatat și instanța de fond, în cauză nu s-a pus problema depășirii procentului maxim de funcții de conducere la nivelul instituției reorganizate. Funcțiile de șef birou nu au fost desființate ca urmare a neîncadrării în dispozițiile art. 391 Cod administrativ ci în urma aplicării prevederilor art. XVIII alin. (1) din Legea nr. 296/2023.

În consecință, textul de lege aplicat de instanța de fond nu este incident în cauză, după cum nu poate fi valorificat, conform considerentelor anterioare, nici textul legal invocat de reclamant, respectiv art. XXIII alineat 3 din Legea 296/2023, inclusiv în considerarea argumentului suplimentar că are aceeași situație premisă, a neîncadrării în procentul maxim de funcții de conducere.

În ceea ce privește art. XVIII din Legea 296/2023, aplicat de instanța de fond, constatăm că în alin. 2 din acest text de lege sunt prevăzute etapele și modalitatea concretă de gestionare a situațiilor juridice nou create de desființarea funcției de șef birou și se stabilește că „ Personalul încadrat în funcția publică de șef birou beneficiază de toate drepturile legale odată cu eliberarea din funcția publică, inclusiv prin ocuparea, în condițiile legii, a unei funcții publice de conducere ierarhic superioare corespunzătoare vechimii, studiilor de specialitate sau a unei funcții publice de execuție vacante corespunzătoare vechimii, studiilor de specialitate de comun acord cu conducerea entității publice din care face parte. Dacă nu există o funcție publică vacantă corespunzătoare, postul ocupat de acesta se transformă în funcție publică de execuție care corespunde studiilor de specialitate și vechimii în specialitatea funcționarului public de conducere, de regulă, la nivelul structurii de organizare din care a făcut parte acesta. Funcția publică de conducere de șef birou poate fi transformată într-o funcție publică de conducere superioară cu încadrarea în normativul de personal și procentul de funcții de conducere prevăzute de prezenta lege și personalul cu funcție publică de șef birou o poate ocupa cu acordul acestuia, dacă personalul care a deținut funcția publică de șef birou îndeplinește condițiile de vechime, experiență și studii de specialitate prevăzute de lege pentru acea funcție publică de conducere.”

Așadar, ceea ce textul reglementează și impune ca reper de legalitate autorității publice sau instituției reorganizate, este respectarea drepturilor funcționarilor publici care aveau anterior funcția publică de șef de birou, de a ocupa o funcție publică de conducere corespunzătoare vechimii, studiilor de specialitate sau o funcție publică de execuție vacantă

corespunzătoare iar în subsidiar, dacă nu există o funcție publică vacantă corespunzătoare, postul ocupat se transformă în funcție publică de execuție. În ceea ce privește transformarea funcției de șef birou într-o funcție publică de conducere superioară, aceasta este o opțiune oferită autorității, sub rezerva respectării în normativului de personal și procentul de funcții de conducere prevăzute de lege.

Ceea ce trebuie observat în cauză este faptul că două birouri au fost transformate în servicii (context în care funcțiile de șef de birou aferente au devenit funcții de șef serviciu în conformitate cu opțiunea oferită de legiuitor) iar alte două birouri au fost comasate și fac parte din structura serviciului inițial existent de ordine publică. Astfel cum s-a arătat anterior, nu există nici o dispoziție legală care să impună autorității publice transformarea tuturor birourilor în servicii, pentru a genera funcții publice de conducere superioare echivalente tuturor celor de șefi de birou. Dimpotrivă, scopul legii este reducerea numărului de funcții de conducere, la un anumit procent iar reglementarea unei posibilități de transformare a posturilor în funcții superioare nu echivalează cu o obligație legală, verificabilă în cadrul unei acțiuni în tutelă administrativă. În acest context, reținem că, în măsura în care, în urma reorganizării, există funcții publice vacante superioare, legea recunoaște dreptul funcționarului, care avea funcție de conducere de șef birou, de a ocupa această funcție publică superioară, corespunzătoare, vacantă. Acest drept nu este însă echivalent cu dreptul funcționarului public de a solicita transformarea unui birou în serviciu, pentru a beneficia de existența unei funcții publice superioare vacante în noua organigramă.

În condițiile în care textul de lege nu poate fi interpretat în sensul instituirii unei obligații a autorității publice supuse reorganizării, de a cerea funcții publice de conducere până la nivelul maxim prevăzut de lege, opțiunea recurentului de a transforma doar două birouri în servicii intră în marja de apreciere a acestuia, fiind un element de oportunitate și nu de legalitate.

Problematica alegerii birourilor care au fost transformate în servicii (cu consecința transformării anumitor posturi de șef birou în șef serviciu) trebuie din nou tratată din perspectiva dreptului de apreciere recunoscut autorității publice (inclusiv prin utilizarea sintagmei "poate fi transformată") situație în care reținem că în fapt conduita este cenzurabilă doar în măsura în care se subsumează noțiunii de exces de putere (definit legal ca exercitarea dreptului de apreciere al autorităților publice prin încălcarea limitelor competenței prevăzute de lege sau prin încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor). Or, din perspectiva competenței reținem că aprobarea organigramei în vederea aplicării art. XVIII din Legea nr. 296/2023 este o atribuție a Consiliului local iar în ceea ce privește drepturile funcționarilor publici afectați indirect de acest act (cazul intervenienților accesorii) astfel cum s-a arătat, legea nu prevede în favoarea acestora un drept la transformarea funcției în funcție superioară de conducere, corelativ obligației autorității de a proceda în acest sens, ei recunoaște dreptul funcționarului de a opta pentru funcțiile existente în organigramă.

Suplimentar trebuie reținut că, într-o acțiune în tutelă administrativă, verificarea existenței unui exces de putere este exclusă de norma legală. Acest reper își menține valabilitatea în prezenta cauză, existența cererilor de intervenție accesorie nefiind aptă a modifica limitele verificărilor jurisdicționale, în considerarea specificului acestui tip de intervenție, limitată și subsumată acțiunii principale deduse judecătii.

Instanța de fond, a apreciat că, în lipsa unor justificări, în special legate de criteriile de selecție pentru noile funcții de conducere, bănuiala intervenienților că decizia nu s-a luat în mod obiectiv este legitimă.

Aceste considerente, citite prin prisma noțiunii de legalitate a actului administrativ în sensul în care motivarea apare ca o componentă esențială de valabilitate, nu pot fi însușite de instanța de recurs având în vedere actele care stau la baza emiterii HCL 90/2024 și care sunt indicate în cuprinsul hotărârii atacate. Acestea justifică necesitatea elaborării noii organigrame

în condițiile Legii 296/2023 iar noul Regulament de organizare și funcționare al Direcției prevede atribuțiile specifice fiecăruia dintre cele 3 servicii înființate.

Comparația realizată între fișele de post ale șefilor de birou cu concluzia că nu se pot decela diferențe semnificative care să justifice transformarea doar a două din cele 4 funcții, este străină obiectului cauzei, care vizează în fapt, reorganizarea prin desființarea unor birouri și înființarea de noi servicii. Or, din structura de funcționare rezultă atribuțiile diferențiate ale serviciilor nou înființate, context în care, apar relevante referirile recurente din cuprinsul adresei. 5815/13.05.2024 emisă de Direcția Poliția Locală Târgu Mureș. Astfel, s-a arătat că "Biroul 1 Ordine Publică și Biroul 3 Ordine Publică care aveau atribuții identice au fost comasate iar posturile de șef birou au fost transformate în funcții de execuție".

"Biroul 2 Ordine Publică, care are ca obiect în principal, coordonarea responsabililor de cartiere (zone) pe linie de ordine publică și proximitate conform Deciziei directorului executiv nr. 26/06.04.2022 privind aprobarea Procedurii Operaționale nr.1 privind activitatea responsabililor de cartiere (zone) cu atribuții de ordine publică, Ediția 1, Revizia (), atribuții care nu se regăsesc la Biroul 1 și 3 și Biroul Intervenții are ca obiect principal activitatea specifică de asigurare a intervenției rapide pentru soluționarea problemelor intervenite pe linie de ordine publică, atribuții care nu se regăsesc la Biroul I -3, au fost transformate în serviciu de proximitate și serviciu de intervenții, cu păstrarea specificului fiecărui compartiment.

Aceste elemente de diferențiere, care se regăsesc în noul Regulament susțin opțiunea autorității de a păstra ca servicii distincte compartimentele care au atribuții specifice respectiv de a îngloba restul birourilor în serviciul de ordine publică. Din această perspectivă opțiunea autorității este justificată și nu poate fi calificată drept discreționară pentru a atrage nulitatea actului atacat.

În ceea ce privește efectele asupra funcționarilor care ocupau anterior postul de șef de birou, reținem că, astfel cum rezultă și din adresa anterior indicată, după reorganizare nu au rezultat posturi de conducere vacante pentru care să se organizeze concurs intern. Această susținere este corectă, fiind transformate în funcție publică de conducere superioară strict funcțiile aferente birourilor transformate în servicii, cu respectarea dispozițiilor art. XVIII alineat 2 din Legea 296/2023.

În condițiile desființării structurilor organizatorice de birouri și transformării acestora în servicii distincte, a devenit actual dreptul funcționarilor publici respectivi de a beneficia și de transformarea funcției de conducere din șef de birou în șef serviciu respectiv de ocupare a acestei funcții în condiții de vechime, experiență și studii de specialitate prevăzute de lege. Din această perspectivă apar ca fondate referirile intervenienților accesorii în recurs, B. P., M., C. -Ș. și Ș. S. -E., la sintagma "posturi vacante". Organizarea unui concurs și selectarea pe noile funcții ar fi presupus cu necesitate existența unor funcții de conducere vacante în urma reorganizării. Or, transformarea funcției de șef birou în funcție de șef serviciu în condițiile Legii 296/2023 nu echivalează cu vacantarea acesteia ci impune ocuparea acesteia, în temeiul legii, de către persoana care ocupa anterior funcția de șef birou care a fost supusă transformării.

În ceea ce privește art. 518 Cod administrativ la care instanța de fond face trimitere, subliniem că norma specială – Legea 296/2023 prevalează în cauză și conține dispoziții limitative în ceea ce privește obligativitatea organizării unui concurs intern potrivit unei metodologii aprobate de conducătorul entității publice, dispoziții care nu sunt aplicabile în situația concret dedusă judecării.

De asemenea, astfel cum s-a menționat deja, Legea 296/2023 are dispoziții proprii în ceea ce privește modul de gestionare a situațiilor create de desființarea funcției de șef birou, dispoziții care oferă soluții pentru menținerea în funcție a personalului care ocupa funcția de șef birou (ocuparea unei funcții ierarhic superioare, ocuparea unei funcții publice vacante, transformarea postului în funcție de execuție sau în funcție de conducere).

Art. 518 Cod administrativ, aplicat ca atare presupune ca în caz de reorganizare funcționarii să fie fi numiți în noile funcții publice sau, după caz, în compartimentele rezultate iar organizarea concursului se impune în cazul în care există mai mulți funcționari publici. În urma concursului, funcționarii publici care sunt declarați admiși în urma examenului sunt numiți în noile funcții publice, iar funcționarii publici care sunt declarați respinși sunt eliberați din funcție.

În cazul dedus judecării, reorganizarea are loc în temeiul unor dispoziții legale care stabilesc neechivoc situația funcționarilor publici care ocupă posturile desființate și prevalează opțiunea legiuitorului de numire a acestora, fără organizarea unui concurs, în funcțiile din noua organigramă, create inclusiv prin transformarea postului anterior, în funcție publică de execuție sau funcție publică superioară de conducere, după caz. În temeiul Legii 296/2023 se prevede o reîncadrare a șefilor de birou pe noile funcții, fără a opera, în sensul art. 518 din Codul administrativ, o reducere a posturilor cu consecința eliberării din funcție a personalului declarat respins în urma organizării unui concurs.

Această diferență de abordare, presupune aplicarea cu prioritate a dispozițiilor Legii 296/2023 și încadrarea personalului din funcția de șef birou pe noile funcții din organigrama modificată, fără organizarea unui concurs. Legea 296/2023 prevede explicit și punctual situațiile în care se impune organizarea unui concurs (ca aplicație particulară a art. 518 Cod administrativ), dispoziții care, reiterăm, nu sunt aplicabile în cazul dedus judecării, nefiind pusă în discuție reducerea funcțiilor de conducere pentru respectarea procentului maxim prevăzut de lege.

Sintetizând, constatăm că ocuparea unei funcții publice corespunzătoare vacantă respectiv transformarea postului de șef birou în funcție de execuție sau funcție publică de conducere superioară, sunt mecanisme impuse prioritar de Legea 296/2023 și care prevalează față de dispozițiile art. 518 Cod administrativ.

În consecință, apar ca fondate criticile recurentului în sensul în care nu avea obligația organizării unui concurs în conformitate cu o metodologie proprie, nefiind incidente în cauză nici dispozițiile art. 518 Cod administrativ și nici art. XXIII alineat 3 din Legea 296/2023. Sentința atacată, fiind pronunțată cu încălcarea prevederilor art. XVIII din Legea nr. 296/2023, în temeiul art. 496 alin. 1 Cod procedură civilă, instanța va admite recursul formulat pârâtul CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI TÂRGU MUREȘ, va casa sentința atacată și în rejudecare pe fond, în limitele casării va respinge acțiunea formulată de reclamantul PREFECTUL JUDEȚULUI MUREȘ cu consecința respingerii cererilor de intervenție accesorie formulate de L. A. I și de C. C. -G.

În ceea ce privește cererile de intervenție accesorie formulate de B. P. M. C. -Ș și Ș. în recurs, dată fiind soluția pe fondul cauzei vor fi admise. Solicitarea intervențiilor de acordare a cheltuielilor de judecată în recurs se va respinge ca nefondată, în considerarea specificului acestui tip de intervenție, limitată la susținerea poziției procesuale a uneia dintre părți și voluntară, și care implică suportarea propriilor cheltuieli de către părțile care înțeleg să intervină în cauză.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE:**

Admite recursul declarat de către pârâtul CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI TÂRGU MUREȘ, cu sediul în Târgu Mureș, Piața Victoriei, nr. 3, jud. Mureș, cod poștal 540026, împotriva Sentinței nr. 444 din data de 4 iunie 2025, pronunțată de Tribunalul Mureș, Secția contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr. 4809/102/2024.

Casează în parte hotărârea atacată și, rejudecând cauza în limitele casării, respinge acțiunea formulată de reclamantul PREFECTUL JUDEȚULUI MUREȘ cu sediul în Tg. Mureș, Piața Victoriei, nr. 2, jud. Mureș, CUI 4322343, în contradictoriu cu pârâtul CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI TÂRGU MUREȘ, cu sediul în Tg. Mureș, Piața Victoriei, nr. 3, jud. Mureș

Admite cererile de intervenție accesorie formulate de B P , M C și § S Cabinet avocat C R I din Tg. Mureș, jud. Mureș, persoana împuternicită cu primirea corespondenței avocat C R I

Respinge cererile de intervenție accesorie formulate de L A I domiciliul în Tg. Mureș, jud. Mureș și de C C -G , cu domiciliul în Tg. Mureș, jud. Mureș,

Înlătură obligarea pârâtului CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI TÂRGU MUREȘ să achite intervenției L A I suma de 1000 lei reprezentând cheltuieli de judecată în primă instanță.

Menține dispoziția privind respingerea excepției lipsei calității de reprezentant a Poliția Direcției Locale pentru Consiliul Local al Municipiului Târgu Mureș.

Respinge cererile de obligare la cheltuieli de judecată formulate în recurs de intervenienta L A și de intervenției B P , M C -S și § S -E

Definitivă.

Pronunțată la data de 21.01.2026, prin punerea soluției la dispoziția părților.

Președinte,

Judecător,

Judecător,

Grefier,

Red.

Tehnored. M.C. / Sex.

Data concept : 30.01.2026

Data tehnored : 30.01.2026

Jud. Fond.